

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra ALFERNES PLEIESØN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679263455984/facsimile.pdf> (tilgået 02. juni 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

ALFERNES PLEIESØN.

1.

Det var engang ved Pindsetid,
Da Skov og Mark var grønne;
I Haugen pranged Lilien hvid,
Der dufted Dild og Bønne;
Strunk Storken stod paa Bondens Huus
Og klapped høit, mens Vinden
Sig drak sin milde Foraarsruus
Hos Hylden og hos Linden.

Ved Stranden var der Liv igjen,
Hel utaalmodigt gynged
Hver Skudes Speil og Vimplen hen
i klare Luft sig slynged.
Let Hjorten sprang i dunkle Skov,
Hvor i de grønne Bure
Var Sang og Klang, og Hestens Hov
Sank dybt i bløde Fure.

Der er en lille eensom Sti,
Som bag om By sig sniger,
Den løber Mosen tæt forbi
Og jævnt mod Skoven stiger;
Den bugter sig i mange Sving,
Ret som en Bæk kan rinde,
Til hist ved Stenten med et Spring
Den er i Skoven inde.

Ung Cecil vandrer der i Løn,
Dog gaaer hun ei alene;
Paa Armen bærer hun sin Søn
Ind under Bøgens Grene.

Knap styrer hun den lille Mand,
Saa vever, rød og buttet;
Dybt ned til hendes Hjerter han
Den ene Arm har puttet.

Da smiler hun; men hendes Smil
Det blomstrer ikke længe;
Thi bittre Tanker, Piil ved Piil,
Sig ind i Hjertet trænge.
Den Ungersvend, sin Tro hun gav,
Sit Hjerter og sin Ære,
Han færdes fjernt paa vilde Hav, —
Alene maa hun bære.

Han fattig var, men hjertensgod;
Med Jammer og med Smerte
Sin Fæstemø han kun forlod,
Med Barnet under Hjerter.
»Jeg drager bort,« saa Sukket lød,
»Og kommer jeg tilbage,
»Har Havet skjenket Liv og Brød
»Og stillet al vor Klage.«

Men Jorden gik sin Vandring om
Blandt Himlens andre Kloder;
Den lille Dreng til Verden kom
Til den forladte Moder;
Paa eensomt Leie blev han svøbt,
Alene blev han baaren
Til Herrens Tempel hid og døbt
I viet Vand og — Taaren.